

Николай Соколов

Историята на два войнишки
ботуша

1

В стария килер на хижата имаше два вехти войнишки ботуша. Те стояха в един сандък кой знае откога, забравени от всички. Но това не им пречеше да живеят със своите спомени за ония чудесни дни, когато храбро се носеха по войнишките пътища и смайваха света с ехото на грубите си подкови.

Нещо повече, те и сега мечтаеха за онова време и желяеха час по-скоро да удари техният час. Но тъй като този час не идваше, двата войнишки ботуша предпочитаха да мълчат и търпеливо да чакат в прашния килер. От болка сърцата им се свиваха, кожата изсъхваше и те се смаяваха от ден на ден.

Веднъж над планината загърмя, затрещя. Остра светкавица освети стъклата на хижата. Двата ботуша в килера се размърдаха.

– Хей, левако, събуди се, приятелю! Не чуваш ли, че се гърми? Забрави своите стари рани и да тръгваме! Дойде нашето време!

От ъгъла на сандъка другият ботуш веднага се обади:

– Прав си, братко, на барут мирише! Но кой ще ни измъкне от този прашен кафез? Няма ли да бъде по-добре, ако си излезем сами?

– Штт... от половин час чувам стъпки в хижата. Сигурно това е нашият кавалер от пехотата, който ни дири. Обзалагам се срещу два петака, че пазачът кисне в града и се налива като стара войнишка бака... Хайде, приятелю, нека се представим на нашия кавалер, както подобава на истински войници!

Бурята се усили. Облакът разсипа хиляди ведра дъжд върху покрива на хижата. Старият котарак Мър, който дремеше край огнището, усети как няколко тежки капки тупнаха в пепелта и го опръскаха. Това го накара да се премести на миндера. В килера двата войнишки ботуша продължаваха да надават радостни викове.

– Слушай, левак, не мога повече да чакам, заврян в тази проклета дупка! Земята се тресе, неприятелят напиря, а нашият кавалер не идва. Сигурно е подушил надениците на дядо Чауш. Право да си кажа, щом свърши боят, ще дам рапорт за него до командира!

– Плячката е войнишка работа! – обади се левакът. – Мигар забрави думите на нашия славен командир: „Войници, спечеленото в сражението е ваше!“ Ах, какви хубави времена бяха!

– Стига въздишки, приятелю – каза другият ботуш. – Войникът

трябва да има кораво сърце. Въздишките и сълзите са за слабите. По-добре помисли как да се измъкнем оттук, преди да е свършило сражението...

– Нашият кавалер е една дребна душа – рече левакът. – Спотайва се като плъх в хижата и не идва да ни вземе. Друго нещо са кавалеристите, храбър народ. Сабите лъщят в ръцете им и втурнат ли се в атака, наставя истинска паника... Но ти никога не си виждал кавалерийско стреме, как ще можеш да разбереш това?

– А белезите от сабя върху сухата ми кожа? Греша, приятелю! Още ме боли от последната битка. Моят пехотинец се спаси само благодарение на това, че успя навреме да скочи от моста в реката. Право да ти кажа, това бяха трудни минути.

– На война винаги е трудно!... – каза левакът. – Но аз вече измислих. Ако нашият кавалер не е надникнал в килера, това е, защото той не се е сетил за нас. Помниш ли нашия войнишки марш?

– Разбира се, че го помня! Забравя ли се лесно онова, което е на сърцето ти?

– Тогава не ни остава нищо друго, освен да го запеем. Войникът ще ни чуе и ще дойде при нас. Бурята още не е свършила. Хайде, приятелю, дай глас! Едно, две, три! Започваме!

И двата войнишки ботуша запяха една съвсем проста войнишка песен, която всекиго би накарала да се замисли, ако чуеше нейните думи:

Ние сме храбри войнишки ботуши,
газим през огън, газим през пушек,
газим ний всичко наред!
Знаем умело да се сражаваме,
знаем навсякъде да побеждаваме...
Войници, напред!

Така пееха двата войнишки ботуша в сандъка сред стария килер, докато бурята във продължаваше да цепи въздуха с остри гръмотевици.

2

В хижата наистина имаше човек, но това не беше никакъв войник, а един най-обикновен крадец. Прогонен от дъжда в гората, крадецът се промъкна през едно отворено прозорче. Посрещна го с ръмжени единственият обитател на хижата котаракът Мър. Когато една светкавица блесна в прозорците и крадецът по навик приклепна до стената, котаракът се нахвърли отгоре му. Той го отблъсна и като му подхвърли едно парче наденица, окачено на връв над огнището, спокойно затършува из стаите. Не след дълго надникна и в килера. Отвори сандъка и се зарадва.

– Ботуши – извика изненадан крадецът. – Истински войнишки ботуши! Ето една вещ, която си заслужава цената. Много са стари – добави той, – обаче ще ми свършат добра работа. Хайде, време е да се измъквам.

Крадецът се върна в стаята с камината, седна на миндера и обу ботушите.

– Ура! Удобни са – каза той. – Излязоха точно по мярка! – И той се разтропа из хижата.

Двата войнишки ботуша примряха от радост. Те отново усетиха, че се движат, че тъпчат земята под себе си, и сърцата им биеха до пръсване.

След малко крадецът излезе от хижата. Пътят му минаваше през поляната с цветята. Бурята беше отминала, грееше слънце. Крачките на крадеца ставаха по-едри, тревите, които газеше, замръзваха от изненада, цветята падаха с премазани чашки. Но подковите на двата ботуша се забиваха дълбоко в пръстта и това ги караше да се чувствуват горди.

– Ехей, обърни се назад, приятелю – обади се левакът. – Каква чудесна пътека има след нас, сякаш отгук е минала цяла рота! Бедните цветя, защо ли плачат с такива едри сълзи? Жал ми е за тях!

– Всеки има своя съдба – мъдро отсече другият ботуш. – Оправи крачката си, приятелю! Скоро ще навлезем в гората, а там може да има засада...

„Храс, храссс, храссс!“ – вървяха двата войнишки ботуша през обсипаната с цветя поляна. Здравите им подкови се забиваха в пръстта, а по мокрите им върхове светеше златният пращец на прегазените тревы...

3

В средата на поляната цъфтеше тънка, нежна маргаритка. Около нея грееха сините пламъци на теменужките, по-нататък се редяха камбанките, а още по-нататък блестяха жълтурчетата, разпръснати между тревите като парички. Сега след бурята всички бързаха да избършат мокри очи и да погледнат слънцето.

Полъхна вятър. В тревите покапаха хиляди капки роса – цветята се радваха на отминалата буря.

Ето че дойде и първата пчела. Тя се стрелна над поляната, крилето ѝ заблестяха.

– Как сте, звездички? – извика тя. – Чухте ли новината? Бурята изкъртила стария дъб.

– Онова ли дърво, чиито клони се поклясаха като рамене на лъв? – попитаха теменужките. Те растяха по-нависочко и виждаха всичко пред себе си.

– Жалко – каза маргаритката, – този дъб спираше вятъра и ни правеше завет.

Внезапно във въздуха се разнесе рязък звук.

„Храс, храсс, храссс!“ – носеше се звукът. Крадецът сега минаваше точно през средата на поляната.

Пчелата се вдигна във въздуха и тревожно забръмча.

– Лягайте! – извика тя. – По-скоро лягайте! Идват двата войнишки ботуша.

Теменужките наведоха сини брадички, жълтурчетата се залюляха, камбанките затрепераха. Само маргаритката повдигна любопитно глава и погледна опасността.

– Лягайте – повтори маргаритката, – скрийте се под тревите!

– Но това е ужасно – зазвъняха камбанките. – Какво ще стане с нашите крехки цветчета?

Цветята се отмятаха встрани, навеждаха се с болка. Цялата поляна се вълнуваше.

– Чуйте ги само как пеят – извика маргаритката и се залюля. – Какви страшни думи има в тяхната песен! Кой ги е пуснал да тъпчат нежни-те цветя?

Ние сме храбри войнишки ботуши,
газим през огън, газим през пушек,
газим ний всичко навред!...

При тези думи пчелата не издържа, вдигна се високо и се спусна право върху лицето на крадеца. Той размаха ръце, изпусна заграбените вещи. Най-последно успя да хване пчелата с грубите си пръсти, захвърли я на земята и я стъпка с ботушите си. Пчелата загина.

– Хей, левако, виждаш ли, приятелю, какво може да направи един войнишки ботуш? Обзалагам се срещу два петака, че тази пчела вече никога няма да събира повече златен прашец.

Другият ботуш искаше да отговори, но в това време се чу лай на кучета и гърмежи. Крадецът грабна товара си и хукна да бяга. Поляната утихна, две мокри следи я пресичаха от край до край.

Първа се събуди маргаритката. Очите ѝ се усмихваха тъжно, опита се да се изправи. С болка погледна наоколо.

Бедните теменужки! Те спяха мъртви, със залепнали в пръстта сини брадички. Игликите лежаха, тъй както бяха стъпкани, с пречупени цветове. Най-много бяха пострадали камбанките. Те лежаха ничком, с отбрулени сини цветчета, сякаш ударени от зърната на кална градушка. Те никога нямаше вече да се събудят!

А какво стана с двата войнишки ботуша? Месец по-късно пазачът на хижата ги намери захвърлени при потока, под скалите. Единият беше заровен в пясъка, догоре пълен с мътна, застояла вода. Другият се чернееше, запрещен между храстите, оглозган от острите зъби на зверовете. И двата ботуша бяха кални и тежки. Подгонен от ловците в планината, крадецът ги беше захвърлил, за да бяга по-лесно.

Така завършиха двата войнишки ботуша, които мечтаеха да покорят света с ехото на своите груби подкови.

КРАЙ

© Николай Соколов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9164>]